

Låser dörren

Jag har skrivit en miljarder texter,
allt för att radera känslan.

Försökt finna fina ord,
som rimmar.

Men jag bara simmar,
drunknar i en känsla.

Jag borde insett, jag borde inse.
Jag är inte längre någon som får dig att le.
Som ett minne av något bra,
som en skadad fil som skrevs över.
Ingen lycka, ingen tur, ingen fyrklöver.
Inget rim, inget magiskt superlim,
ingenting.

Du kan trösta dig i något annat,
jag borde kanske ha stannat.
Satt stopp,
det var ett dött lopp.
Innan det ens hade startat.

Jag kan inte sluta rimma,
i orden jag vill simma.
Jag kan inte limma.
Jag måste sluta,
så jag börjar idag.
Bara spy rakt ifrån hjärtat till ingenting.
Hålla käften och vandra vidare mot en trasig solnedgång.
Sjunga en annan sång.
Hitta en annan väg, en annan gång.
Knulla upp känslan för det låter råare än fucka.

Skita i rimmen,
skita fullständigt i vad som låter bra.
Sluta skriva om så bara för en dag.
En sista sång, en sista gång.
Sen ska jag skriva om annat,
fylla bladen utan allt som aldrig blev.
Allt jag aldrig fick.

Den dagen allt gick.
Indirekta, diskreta ord som skrek stick.
Ofiltrerade meningar jag vill skrika,
låt orden fucking eka.
Med ödet sluta leka,
sväljer orden, det är lika bra, det är ändå ingen som lyssnar.

Finner inga ord för att laga,
finner ingen logik.
Finner allt men ingenting.
Jag kanske borde bli någon annan,
men det har aldrig varit jag.
Jag är jag.
Lag är lag.

Jag kan inte förneka mina korkade känslor,
jag kan inte förneka allt jag inte borde känna.
Jag kan inte hitta en nyckel in.
Jag kan inte hitta en nyckel ut.
Så jag låser dörren precis som förut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Unsaidwords med Poeter.se id #96114 innehar upphovsrätten